

2. božičnemu koncerti študentov medicine MFUM ob bok

Ksenija Tušek Bunc

Ne, dragi moji, nikar ne pričakujte glasbene kritike, saj za kaj takega premorem premalo znanja in še manj posluha. Na tak način bi se rada le zahvalila za povabilo in nepozaben večer.

Pa lepo vrsti. Že samo povabilo je bilo zame pravo presenečenje. Študent 1. letnika Dejana, s katerim se sicer srečujeva pri pouku PBLa, je dobil nalogo, da mi povabilo osebno izroči. Zares lepa gesta, ki je že sama po sebi vredna pohvale in je gotovo nekaj povsem drugega, kot neosebno pošiljanje vabil po pošti. Ja, dragi študentje, vsaj kar se mene tiče, zadetek v polno.

Na večer koncerta, kamor sem prišla v spremstvu svoje hčere, me je posebno vzdušje objelo že na vstopu v mojo, seveda najboljšo mariborsko gimnazijo. Sicer se o primatu med prvo in drugo še danes ne morem sporazumeti s kolegi s prve, ki seveda trdijo, da je bila, in bo njihova, najboljša. V hiši, kjer sem preživela najlepša štiri leta svojega življenja, so spomini oživel. Spomini na sošolce, profesorje, pa večno sitno tajnico in nad vse prijaznega, žal že pokojnega ravnatelja, na obvezne copate in haljo, pa na majhne radosti in nedolžna pobalinstva, pa na skrite, nikoli uslišane ljubezni. Kot, da ne bi minila vsa ta leta, ko sem odrasla in dosegla svoje sanje (sem jih res). Kje je vendar tisti prešerni smeh in brezskrbnost, o katerih danes lahko le sanjam in si želim, da bi se vsaj za trenutek povrnila. Kakor koli že, prevzelo me je prešerno vzdušje in brez dvoma so k temu doprinesli spomini.

Dvorana je bila napolnjena do zadnjega kotička in kazalo je, da bo pretesna za vse, ki smo si predstavo želeli ogledati. Bilo je veliko mladih, pa nas, ne tako zelo mladih, nas ki nas izdajajo siveči se lasje, pa gube in še kakšen kilogram preveč, ampak srca so še vedno mlada, polna upov in sanj. Prišel je tudi dekan prof. dr. Krajnc, ki so ga verjetno študentje najbolj željno pričakovali in je s svojo prisotnostjo osmisлил njihova prizadevanja. In ko sem med predstavo skrivaj pogledovala proti njemu, je bilo na njegovem obrazu razbrati navdušenje in odobravanje.

V programu sta organizatorja koncerta Tinka in Tomi zapisala, da bi želeli, da gledalce koncert ponese v sproščeno, praznično vzdušje. Vsaj v mojih očeh so popolnoma uspeli. Uživala sem vsak trenutek koncerta in menim, da nisem bila osamljena.

Tomi, Tinka, Akademski pevski zbor z zborovodjem Jakobom, Marija, Barbara, Tanja, Katarina, Tadej, Mia, Punčke, Andrej, Janja, Goran, Ivan, Tadej, Marko, ansambel Klic divjine so bili enkratni (ali kako se že reče: »full cool«). Globoko cenim in spoštujem njihova prizadevanja, predvsem pa dejstvo, da poleg obilice dela, ki ga prinaša študij medicine najdejo čas, da razvijajo še druge sposobnosti in da jih podelijo še z nami. Mimogrede nekatera dekleta bi z glasom in stasom brez dvoma uspela tudi na estradi.

V želji, da bi še naprej razvijali svoje sposobnosti in darove in da bi uspeli tudi v medicini, se vsem nasto-

pajočim in organizatorjema zahvaljujem za povabilo na zares nepozaben večer in jim želim veliko, veliko uspehov v prihajajočem letu.

